

maa sige, fra Socialdemokratiets Side den aabne Erkendelse af, at man bruger denne Bestemmelse i Strid med det, man meget vel ved er denne Bestemmelses Formaal. Det er ganske interessant at slaa dette fast. Det er altsaa den Maade, hvorpaa de Herrer stiller sig til Grundloven, de Herrer, som jo er ligefrem lyriske til Tider i deres Begejstring for Grundloven, har været det i hvert Fald, men det er aabenbart lidt op og ned.

Jeg slaar altsaa fast, at der her har fundet et Misbrug Sted af Grundloven; det har vi de Herrer Erkendelse af nu fra begge de to Partiers Side. Herved har man opnaaet nu igen at faa debatteret dette Lovforslag, som een Gang er debatteret. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har derved naaet at kunne prædike Had til Militærordningen. Det er altsaa hans Formaal; noget videre Formaal syntes ikke at have været tilsigtet. Jeg er derfor i det heldige Tilfælde ikke at behøve at argumentere videre imod det, det ærede Medlem sagde, og det er saa meget behageligere, som alt det, det ærede Medlem sagde, jo var Fortid og en ret mullen Fortid, og den er der ingen Grund til at beskæftige sig særlig med. Noget fornuftigt og praktisk Formaal med at standse denne Lov kunde man jo ikke have. Man maatte vide, at den, saaledes som det allerede er sagt af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, var et Led i hele den Militærlovgivning, der blev gennemført i Sommer, og at den følgelig ogsaa vil blive gennemført nu, og man forstod ogsaa meget vel dette.

Imidlertid er der jo ikke noget saa galt, at det ikke er godt for noget, og hvis denne Sag kommer til Udvalgsbehandling, hvad der maaske kan være Tale om — jeg ved ikke, om det bliver forlangt af de Herrer —, kunde der være Grund til at se lidt nærmere paa nogle af dens Bestemmelser.

Det, der maa være Formaalet med Lovforslaget — jeg tænker her paa Bestemmelserne om de Kaserner, der skal afhændes, og om de øvrige militære Etablissementer, som Loven handler om —, maa jo være at finde den Ordning, som virkelig er den for Statens Økonomi mest forsvarlige. Der kunde jeg ønske, at man særlig tog Spørgsmaalet om det militære Sygehus op og overvejede, om man virkelig naar det for Staten mest økonomiske ved at lade dette Sygehus gaa over til Finansministeriet, eller om man maaske naar det mest økonomiske

ved at lade det blive, hvor det er, og saa paa anden Maade træffe en Overenskomst, som gør Driften billig. Jeg vil der gøre opmærksom paa, at efter en Meddelelse, jeg har læst i Bladene, paa-tænker man at afhænde Horserødlejren, og der maa jo findes en hel Del Materiel, som eventuelt maatte være egnet til at benyttes til at montere et Sygehus med, en Mængde Sengesteder, Tæpper o. s. v., og nu skulde vi jo ikke gerne have det saaledes, at man paa eet Ministeriums Konto sælger en hel Del Ting billigt, fordi man ikke har Brug for dem, og saa paa et andet Ministeriums Konto maa anskaffes tilsvarende Genstande fra ny. Det er et Spørgsmaal, jeg mener der kunde være Grund til at overveje.

Hvad angaar § 3, altsaa Bestemmelsen om Tilvejebringelse af Grunde til Kasernebygninger, har jeg allerede tidligere sagt, at efter min Mening vil det være muligt at ekspropriere til dette Formaal ogsaa uden at have nogen særlig Lovhjemmel her, idet man jo har en gammel Plakat fra 1801, hvis Gyldighed er forudsat endnu saa sent som i en Højesteretsdom af 17. Juni 1904 — det var den bekendte Sag, der drejede sig om Militærets Ret til at benytte en Ejendom oppe ved Helsingør til sine Øvelser. I denne Dom forudsætter Højesteret udtrykkelig, at Plakaten af 1801 endnu har Gyldighed, og denne Plakat giver Ret til at ekspropriere; den mener jeg, man eventuelt kunde tage sin Tilflugt til, hvis det skulde vise sig at være nødvendigt.

Med Hensyn til Bevillingen paa de 30 Mill. Kr. maa det vel være tilstrækkeligt at sige, at naar man gaar over til en Nyordning af Hæren som den, der nu er vedtaget, hvor man fra visse Sider kun er gaaet med til den betydelige Reduktion af Personellet, fordi man derved har opnaaet en Bevilling til Anskaffelse af moderne Materiel, maa man naturligvis have sikret dette Beløb; man maa have lagt en Plan, som siger, hvor meget omtrent der skal anskaffes, og indenfor hvilket Aaremaal det skal anskaffes. Det er en ganske naturlig og selvfølgelig Ting, som der formentlig ikke er Grund til at spilde mange Ord paa.

Det er rørende at se, at de Radikale og Socialdemokraterne ved denne Lejlighed er enige. Det kan ogsaa nok behøves efter de smaa Skærmydsler, der har været her under Finanslovbehandlingen, at der igen findes et Punkt, hvor man kan sætte Skulder mod Skulder. Det virkede lige-